

oprávněna podle § 47 tr. ř. připojit se jako soukromý účastník k trestnímu řízení. Předchozí úvahy lze tedy stručně shrnout v závěr právní, že odsouzený obžalovaný jest povinen nahradit soukromému účastníku útraty zastupování i tehdy, byl-li tento se svými soukromoprávními nároky odkázán na pořad práva, jen když v rozsudku trestního soudu bylo zároveň zjištěno, že soukromý účastník byl trestným činem, pro který obžalovaný byl odsouzen, na svých právech poškozen. V případě, o který jde, připojila se vdova usmrceného Eva M. k trestnímu řízení, byla soudem jako soukromá účastnice uznána a při porotním líčení svým právním přítelem zastoupena. Zavinění obžalovaného na smrti jejího manžela bylo zjištěno odsuzujícím výrokem porotního soudu a tím prokázáno také její a jejích dětí poškození, neboť ona stala se činem obžalovaného vdovou a děti ztratily otce. Oprávněnost jejích nároků soukromoprávních nebyla nikterak sporná, byť i nároky ty odkázány byly na pořad práva civilního, a proto soud stolice prvé právem uložil obžalovanému dle § 393 tr. ř. náhradu útrat jejího právního zastupování. Jen na základě právně mylného posouzení uvedených ustanovení zákona učiněno bylo usnesení sborového soudu stolice druhé, že odpadá výrok o útratách soukromé účastnice.

Čís. 236.

Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny. Pouhá nevědomost pachatelů, že zboží, jimi přenášené, mělo takovou cenu, jež kvalifikuje čin jejich jako přečin (zločin), nestačí k tomu, by v činu jich spatřován byl pouze přestupek (přečin).

(Rozh. ze dne 17. července 1920, Kr I 459/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 26. května 1920, jímž byli obžalovaní Rudolf Sch. a Pavel U. odsouzeni pro přestupek dle § 8 tr. z. a § 2 čís. 1 lit. a) zák. ze dne 18. března 1920 č. 188 sb. z. a n., rozsudek v odpor vzatý zrušil a uznal oba obžalované vinnými přečinem dle § 2 čís. 1 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Zmateční stížnost domáhá se z důvodů § 281 č. 10 tr. ř. odsouzení obžalovaných pro přečin dle § 2 č. 1 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920 čís. 188 sb. z. a n., uvádějíc, že zákon činí kvalifikaci činu jako přečinu a trestnost dle zmíněného odstavce závislou toliko na skutečnosti, že cena podlouně převáženého zboží činí přes 500 K, a rozsudek v tomto případě zjišťuje, že cena vajec činila 545 K. Rozsudek v odpor vzatý vykládá však mylně toto zákonné ustanovení, uznává-li obžalované, odchýlně od obžaloby, vinnými pouhým přestupkem proto, že obžalovaní neznali množství vajec jimi přenášných a nevěděli, že jich cena přesahuje meze odstavce 1 b) § 2 cit. zákona. I když by vzhledem k tomu,

že jde o trestní čin dolosní, nebylo lze sdíletí náhled zmateční stížnosti, že cena, převyšující zákonem určený obnos, jest čistě objektivním předpokladem skutkové podstaty, přece dal by se předpoklad ten vyloučiti z úmyslu pachatelova jen tenkrát, kdyby bylo zjištěno, že pokládal cenu předmětů přenášných za nižší, že by, kdyby byl znal pravou jich cenu přes 500 K, byl upustil od úmyslu svého, vejce nedovoleně přes hranice přenést. Není-li tomu tak, přenášel-li vejce v koši se nalézající tak, jak byly, bez ohledu na jich cenu, pak právě pojal in eventum každou jich cenu do svého úmyslu a je trestně zodpovědným za cenu, kterou vejce skutečně měla. Bylo tudíž obžalované v tomto případě uznati vinnými p ř e č i n e m podloudnictví.

Čís. 237.

Předražování. Při posuzování, zda požadovaná cena jest přemrštěnou, jest vzíti v úvahu též pokles valuty v mezidobí mezi koupí předmětu potřeby a dalším prodejem jeho po drahné době, třeba šlo o obchody v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 20. července 1920, Kr I 312/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném sezení zmateční stížnosti obžalovaného Josefa R. do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Plzni ze dne 19. března 1920, kterým byl uznán vinným přečinem dle § 20 č. 2 b) cís. nař. z 24. března 1917 č. 131 ř. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc témuž soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Rozsudkem lichevního soudu při krajském soudě v Plzni ze dne 19. března 1920 byl obžalovaný Josef R. uznán vinným přečinem dle § 20 čis. 2 b) cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čis. 131 ř. z., spáchaným tím, že v červnu neb červenci 1919, využívaje mimořádných, válkou vyvolaných poměrů, žádal, pokud se týče, poskytnouti si dal za předmět potřeby, totiž rámovou pilu cenu zřejmě přemrštěnou, při čemž docílený neoprávněný zisk převyšuje 2000 K. Dle skutkového děje, zjištěného lichevním soudem, zakoupil pilu tu dne 5. prosince 1916 u firmy Leopold Sch. za cenu 10.800 K, kterou tehdy také firmě vyplatil. Firma dohotovila pilu teprve v polovici roku 1919, obžalovaný však, který ji v roce 1916 byl objednal pro mlýn a pilu svých rodičů v předpokladu, že obé po rodičích převezme, byl nucen pilu prodati, poněvadž otec jeho, poraniv se na prstě a schromnuv na nohu, musil mlýn prodati. Pilu prodal obžalovaný Jakubu B-ovi za 19.500 K. Nálezací soud započel mu k dobru mimo kupní cenu 10.800 K odměnu dvěma zřízencům firmy Sch., by pila zhotovena byla z dobrého materiálu, po 500 K = 1000 K a ztrátu úroků (6 proc.) za tři léta z obou těchto obnosů, celkem z 11.800 K = 2124 K, tedy celkem 13.924 K a prohlásil výtěžek ve výši 5576 K za výdělek zřejmě přemrštěný. Důsledkem toho lichevní soud, ač to v důvodech rozhodovacích výslovně není vytčeno, uznal, že i cena 19.500 K, kterou ob-